

Na pomlad je bajtar prodal kočo in borno zemljišče za tri stotake. Prodajal je mršavi kozi in dvojce suhih svinj. Žena pa je pod roko raztržila kokoši. Vsega se je nabralo čez 400 kron. Do majnika je mož preskrbel potna lista, in prosta sta bila vseh težav in skrbi.

Izginila sta; vzela ju je molčeča noč.

* * *

Zjutraj je prisijalo solnce skozi okno; zbudili sta se zapuščeni siroti. Pomaneta si oči in kličeta očeta in mamo. Nihče se ne oglasi. Hčerka spleza s peči in pogleda v sosednjo sobo. Ni ju! Očeta ni, mame ni! Iz sobe pogleda v vežo, odtod v kuhinjo, na podstrešje. Vse zaman! Skoči k vežnim durim, pritisne kljuko. Z vso močjo ne more odpreti vrat. Roke ji omahnejo, ter bolešno zakriči: „Očeta, mame ni!“ Zakriči, da jekne po vsi bajti. Bratec prihiti; strah in trepet ga povzame.

Vekala sta, jokala in klicala, a vse zaman.

Čakala sta prihodnjega dne. Glad jima gleda iz oči, a kruha ni, jedil ni; izseljenca sta vse pobrala.

Kmet iz doline je iskal dninarjev za žetev in košnjo. Pride do koče. Otvori vrata, stopi v sobo; otroka medlih lic, oslabljenega život sta iztegovala ročice ter klicala: „Kruha, kruha, dobri mož!“

Dobri mož se je usmil sirot. Vzel ju je k sebi in jima dal tečne hrane. Ah, kako je jima šla v slast!

* * *

Izseljenci so se vkrcali na prevozno ladjo „Te of American“. Plula je v Brazilijo, koder se baje mleko in med cedi po tleh. Bili so Slovenci s Krasa in Hrvatje iz Slavonije in kršne Dalmacije. Zapeli so: „Barčica po morju plava, drevesa se priklanjajo...“ Izpred oči je izginjala rodna zemlja. Med izseljenci je bil bajtar, z njim njegova žena.

Vest je zamrla, srce okamenelo!

ENGELBERT GANGL:

Fantje od fare.

(Dalje.)

Ejcek.

Ejcek — tako se je klical sam. Pravzaprav je bil Jernejček. A njegove govorniške zmožnosti niso še zmagovala tako dolgega imena, zato ga je skrajšal in pristrigel po svoje, pa je ostal Ejcek pred velikimi in majhnimi ljudmi!

Ejcek je bil radoveden, kar se je največ dalo. Najrajši bi imel očetovo uro. Ne morda zato, ker je bila tako lepo svetla in je tako prijazno tiktakala, ampak zato, da bi odprl vse

pokrovce in videl, kako se sučejo kolesca. Tudi ni bil zadovoljen, če je gledal lonček s smetano od zunaj. Vanj je moral pogledati, pa ne mislite, da zaradi lončka samega!

Mama je poznala to Ejckovo radovednost. Zato pa je postavila lonček smetane lepo na polico, češ, Ejcek, zdaj ga pa le glej!

Toda višja od police je bila Ejckova radovednost. Pristavil je stol, zlezal nanj in se z roko spel do lončka. Že ga je držal med prsti, a lonček je moral biti živ, da se je prekucnil s police in padel Ejcku na glavo, z glave pa na tla.

Ejcek se je seveda ustrašil in si mislil: „Kaj pa, če me je lonček ubil?“

Saj bi se bil pogledal, je li živ ali že mrtev, tudi s stola bi splezal — ali na oči mu je prilezlo nekaj gostega in hladnega, da ni videl nikamor več.

„Na,* se je zasmilil samemu sebi, „zdaj sem pa slep!“

Na njegovo vpitje je pritekla mama, ki ga je postavila s stola in mu razlito smetano sprala z glave in oči. Če se je zgodilo še kaj drugega, naj vam Ejcek pove sam!

Flipe.

Flipe je na vrtu videl
ptičico, kako skrbno
gnezdece si je gradila
in ga čuvala lepó.

Nič ni plašil ljube ptičke,
mirno je ob strani stal,
čakal, da bo rod prenežni
v gnezdecu zaščebetal.

Res je čakal dolge dneve,
a kako je bil vesel,
ko je z drobnimi glasovi
mladi zarod peti jel!

Vse na vrtu je dehtelo,
pesem se glasila je,
dečku dobremu pa radost
to največja bila je!

(Dalje.)

